

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 487/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného PARA advokáti, s.r.o., Gagarinova 10/A, Bratislava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5 Tdo 98/2022 a jeho uzneseniu z 12. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. marca 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) v spojení s porušením čl. 20, čl. 21 a čl. 49 ods. 3 charty postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 5 Tdo 98/2022 a jeho uznesením z 12. októbra 2023. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 15. januára 2018 podala prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave Okresnému súdu Bratislava V obžalobu na sťažovateľa za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 4 písm. c) Trestného zákona (ďalej aj „skutok 1“) a za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s prečinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „skutok 2“) na vymedzenom skutkovom základe.

3. Rozsudkom okresného súdu z 27. mája 2019 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania skutku 1 a skutku 2 (právne kvalifikovaných ako v obžalobe) na skutkovom základe totožnom s obžalobou. Podľa § 172 ods. 4, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 2 Trestného

zákona bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na ktorého výkon bol zaradený podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, spolu s trestom prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. septembra 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3, § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o vine vo vzťahu ku skutku 1, vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení zrušil a súčasne uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania skutku 1 právne posúdeného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a bol mu podľa § 172 ods. 4, § 38 ods. 3, § 36 písm. j), § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia spolu s trestom prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3, § 59 ods. 2 Trestného zákona, ktorého vlastníkom sa stáva štát, a uložením ochranného dohľadu na dobu 2 rokov podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona.

5. Proti rozsudku krajského súdu a proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením z 12. októbra 2023 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vymedzuje dva okruhy námietok, jeden okruh sa týka primeranosti trestu, resp. trestnej sadzby za špecifikovaný skutok a druhý okruh námietok sa dotýka nepredvídateľnosti určovania rozsahu trestného činu a rôznej trestnosti podľa krajov.

II.1. Námietky týkajúce sa primeranosti trestu:

7. Sťažovateľ vníma celkovú nespravodlivosť trestného konania proti nemu v tom, že (i) trestná sadzba podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona nezodpovedá požiadavke primeranosti podľa čl. 49 ods. 3 charty vzhľadom na drakonickú prísnosť spodnej hranice trestnej sadzby, ktorá je na úrovni trestu za úkladnú vraždu (§ 144 Trestného zákona), a súčasne v tom, že (ii) rozpätie medzi spodnou a hornou hranicou trestnej sadzby je také úzke, že neumožňuje individualizáciu trestu, keď taká prísna sankcia predstavuje najmä u prvopáchateľa trvalé vylúčenie zo spoločnosti a znemožnenie resocializácie. Ďalším dôvodom je to, že (iii) prokurátorka krajskej prokuratúry sťažovateľovi nesprávnou právnou úvahou odoprela čo i len teoreticky dosiahnuť zníženie tohto prísneho trestu v dohadovacom konaní. Napokon (iv) okresný súd bez legitímnych dôvodov vzal návrh na prejudiciálne konanie späť (vec C-149/19), pričom (v) sťažovateľovi a jeho obhajobe neumožnil žiadne predchádzajúce vyjadrenie k tomuto postupu, pričom (vi) odvolací súd ani dovolací súd túto nespravodlivosť nenapravili.

8. Sťažovateľ poukazuje na to, že Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) sa vo veci C-634/18 zaoberal výkladom čl. 4 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia Rady 2004/757/SVV z 25. októbra 2004, ktorým sa stanovujú minimálne ustanovenia o znakoch skutkových podstat

trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami (ďalej len „rámcové rozhodnutie“), v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia a čl. 20, 21, 49 charty, pričom podstatou otázok dotknutého trestného konania bolo, že rámcové rozhodnutie neobsahuje definíciu pojmu veľké množstvo drog v zmysle čl. 4 ods. 2 písm. a). Súdny dvor v rozsudku C-634/18 z 11. júna 2020 uviedol, že čl. 4 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia, ako aj čl. 20, 21 a 49 charty sa majú vykladať tak, že nebránia tomu, aby členský štát považoval za trestný čin držbu značného množstva omamných alebo psychotropných látok pre osobnú spotrebu, ako aj na účely nezákonného obchodovania s drogami. Výklad pojmu *„značné množstvo omamných alebo psychotropných látok“ ponecháva no posúdenie vnútroštátnym súdom v každom jednotlivom prípade, pokiaľ je tento výklad rozumne predvídateľný.*».

9. Sťažovateľ tiež poukazuje na odlišné stanovisko sudcu ústavného súdu Petra Straku z 30. novembra 2021 k nálezu sp. zn. III. ÚS 412/2020 týkajúcemu sa primeranosti trestov.

10. Článok 49 ods. 3 charty obsahuje explicitnú požiadavku od členských štátov, aby prísnosť trestov nebola neprimeraná trestnému činu. Takúto explicitnú požiadavku pritom ani Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ani dohovor nezakotvujú. V prerokúvanej veci sa prejednáva tzv. drogová kriminalita, pri ktorej sa vnútroštátne vymedzenie skutkových podstát, určenie minimálnych hraníc horných trestných sadzieb a naplnenie požiadavky na účinné, odradzujúce a primerané tresty riadi čl. 2, 3 a 4 rámcového rozhodnutia, vykonáva sa teda právo Únie, čo je predpokladom na priamu aplikáciu čl. 49 ods. 3 charty.

11. Sťažovateľ v rámci svojej obhajoby poukazoval na konanie súdneho dvora vo veci C-510/17, ktoré inicioval jeho obhajca v podobnej trestnej veci týkajúcej sa trestného činu podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, ktorú prejednával Okresný súd Bratislava II. Predsedníčka senátu v sťažovateľovej veci zisťovala stav konania a následne sama položila prejudiciálnu otázku, o ktorej bolo konanie vedené pod C-149/19. Podstatou týchto konaní bolo získanie výkladového stanoviska k § 172 ods. 1, 2, 3 a 4 Trestného zákona z toho hľadiska, či tresty na úrovni 3 – 10 rokov, 10 – 15 rokov, 15 – 20 rokov, 20 – 25 rokov alebo doživotie sú primerané k vymedzenému trestnému činu, teda k *„predpokladanému prejavu kriminálnej energie, ktorú má určitá skutková podstata penalizovať.“*. Konajúce vnútroštátne súdy argumentovali, že kvalifikovaná skutková podstata v § 172 ods. 3 a 4 Trestného zákona má (i) veľmi vysoko určenú spodnú hranicu trestnej sadzby a zároveň (ii) veľmi úzko vymedzené rozpätie medzi spodnou a hornou hranicou trestnej sadzby. Keďže uvedená skutková podstata zachytáva pomerne širokú škálu prípadov, vymedzené rozpätie potom znemožňuje splnenie požiadavky na individualizáciu pri ukladaní trestu.

12. V prípade sťažovateľa penalizuje kvalifikovaná skutková podstata § 172 ods. 4 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku) výrobu, tranzit, distribúciu alebo prechovávanie omamných látok, pokiaľ týmto konaním (i) bola spôsobená ťažká ujma na zdraví viacerým osobám, (ii) bola spôsobená smrť viacerých osôb, (iii) skutok bol spáchaný v postavení člena nebezpečného zoskupenia (napr. zločineckej skupiny), (iv) skutok bol spáchaný v rozsahu nad 133 000 eur.

13. Neprimeranými trestami sa predovšetkým marí resocializačný efekt trestu, a tým aj individuálny odstrašujúci účinok trestu.

14. V konaniach pred súdnym dvorom bola čiastočne témou aj horná hranica trestnej sadzby, keďže pri porovnaní s trestným činom vraždy (§ 145) a úkladnej vraždy (§ 144) bolo zjavné, že Trestný zákon (v znení účinnom v čase spáchania skutku) pre trestný čin vraždy stanovuje rovnakú trestnú sadzbu ako pre drogový trestný čin podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, pri ktorom však ľudský život (ako chránená hodnota) nie je ohrozený. Rovnako pri trestnom čine úkladnej vraždy, ktorý penalizuje snahu o pozbavenie inej osoby na jej živote, je určená rovnaká trestná sadzba (20 – 25 rokov alebo doživotie) ako pri drogovom trestnom čine podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, pri ktorom ľudský život nie je ohrozený a už vôbec o túto právnu hodnotu nie je usilované v priamom vopred poňatom úmysle.

15. Pri trestnom čine úkladnej vraždy sa vnútorná kriminálna energia páchatel'a prejavuje tak závažne, že sa vedome a vôľovo s vopred uváženým motívom usiluje o život inej osoby. Jednotlivé prípady takéhoto usmrtenia inej osoby alebo osôb sa od seba nebudú odlišovať natoľko, aby v sadzbe 20 až 25 rokov až doživotie nemohli byť od seba z pohľadu prístupu k jednotlivým páchatel'om dostatočne individualizované. V porovnaní s úkladnou vraždou o niečo nižší prejav kriminálnej energie pri trestnom čine vraždy je postihovaný trestom v rozsahu 15 až 20 rokov, teda nižšou trestnou sadzbu ako trestný čin podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona. V týchto súvislostiach nie je zrejmé, aké dôvody viedli zákonodarcu k určeniu trestnej sadzby pre drogový trestný čin podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona vo vymedzenom rozsahu (20 – 25 rokov alebo doživotie), a to z pohľadu výšky či prísnosti tejto sankcie, ako aj z pohľadu veľmi úzko vymedzeného rozpätia, teda tzv. uzavretej trestnej sadzby.

16. Zákonodarca pre relatívne široký okruh do úvahy prichádzajúcich konaní spadajúcich pod skutkovú podstatu § 172 ods. 1, 4 Trestného zákona určil prísnejšiu sankciu ako pre trestný čin vraždy a rovnako prísnu ako pre trestný čin úkladnej vraždy. Väčšina konaní naplňajúcich znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty § 172 ods. 4 Trestného zákona nebude „ani zďaleka“ dosahovať kriminálnu energiu úkladnej vraždy alebo vraždy. Ako príklad možno uviesť prechovávanie omamnej látky v hodnote nad 133 000 eur, prípadne predaj jedného gramu marihuany osobou, ktorá je jeden deň členom zločineckej skupiny.

17. Sťažovateľ poukazuje aj na možnosť znížiť spodnú hranicu o 1/3 prostredníctvom dohadovacieho konania, čím by teoreticky bolo možné dosiahnuť zmiernenie trestu. Týmto postupom sa však obvinený vzdáva práva na verejný proces a dokazovanie v konaní pred súdom a možnosť uzavrieť dohodu o vine a treste závisí len od vôle prokurátora, ktorý výmenou za „kapituláciu“ obvineného na svoju obhajobu navrhuje konkrétny trest v rámci upravenej trestnej sadzby. Od účinnosti Trestného zákona súd ani raz neodmietol návrh dohody o vine a treste z dôvodu príliš prísnej navrhovanej sankcie alebo z dôvodu, že súdom ešte nevykonané dôkazy neumožňujú prijať nepochybný záver o vine obvineného.

18. Sťažovateľ v rámci ukončovania vyšetrovania zisťoval možnosť uzavretia dohody o vine a treste so snahou ako prvopáchatel' o opätovné zaradenie sa do bežného života. Prokurátorka krajskej prokuratúry v upovedomení o podaní obžaloby z 15. januára 2018 uviedla, že základná sadzba trestu odňatia slobody je v prípade sťažovateľa 20 – 25 rokov, avšak aplikuje sa tzv. asperačná zásada, čo vedie k zvýšeniu hornej hranice základnej trestnej sadzby a ukladaniu trestu odňatia slobody v hornej polovici takto zvýšenej sadzby, preto v tomto prípade ide o trest s maximálnou možnou výmerou 25 rokov. Prokurátorka ďalej uviedla, že v prípade konania

o dohode o vine a treste možno uvažovať o uložení úhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 20 rokov. Prokurátorka takto v roku 2018 nesprávne zvyšovala hornú sadzbu 25 rokov a navyše nesprávne aplikovala tzv. asperačnú zásadu, čo vyplýva z nálezu sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Sťažovateľ mal takto možnosť vzdať sa práva na verejný proces vrátane práva na výsledok prejudiciálneho konania výmenou za trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní 20 rokov. Alternatívne sa mohol pokúsiť získať stanovisko súdneho dvora k súladu § 172 ods. 4 Trestného zákona s čl. 49 ods. 3 charty. Prokurátorka takto neumožnila získať ani o jeden rok nižší trest odňatia slobody, pričom zníženie spodnej hranice trestnej sadzby o 1/3 je na úrovni približne 13,5 roka.

19. V konaní C-510/17 podali viaceré členské štáty písomné vyjadrenia a v novembri 2017 vykonal súdny dvor ústne prejednanie, na ktorom určil dátum prednesenia návrhov generálneho advokáta na rozhodnutie. Po výmene predsedu senátu na Okresnom súde Bratislava II – krátko pred návrhom generálneho advokáta – bol návrh na prejudiciálne konanie vzatý späť, preto súdny dvor vo veci ďalej nerozhodoval. Ak by došlo k späťvzatiu návrhu po návrhu generálneho advokáta, súdny dvor by mohol napriek tomu rozhodnúť. Viaceré sudy očakávali rozhodnutie v predmetnej veci, hoci ani jeden z týchto súdov sa nepripojil k uvedenému návrhu.

20. Na návrh obhajcu sťažovateľa podala predsedníčka senátu 7T okresného súdu návrh na prejudiciálne konanie, pričom položila rovnakú otázku, aká bola riešená v konaní C-510/17. Následne však predsedníčka senátu bez „*dostatočného vysvetlenia*“ vzala návrh späť.

21. K porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, zásady rovnosti pred zákonom a zákazu diskriminácie a zákazu neprimeraných trestov došlo späťvzatím návrhu na prejudiciálne konanie, keď pre tento postup absentovali legitímne a spravodlivé dôvody, a tiež z dôvodu nejasných a nepredvídateľných pravidiel na určenie rozsahu, a teda závažnosti trestného činu, čo tiež porušuje princípy vyjadrené v čl. 20, 21 a 49 ods. 3 charty.

22. Okresný súd späťvzatie návrhu odôvodnil v písomnom stanovisku predloženom na hlavnom pojednávaní 27. mája 2019 a tiež v ústnom prednese na hlavnom pojednávaní. Ťažiskovým argumentom bolo to, že náš právny poriadok nereflektuje situácie, keď je potrebné podať návrh na prejudiciálne konanie a zároveň postupovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene. Do rozhodnutia súdneho dvora by okresný súd nemohol pokračovať v konaní, pričom súdny dvor nevyhovel návrhu na prejednanie veci v rámci naliehavého konania, preto okresný súd vzal návrh na prejudiciálne konanie späť. Okresný súd vlastne akceptoval opodstatnenosť prejudiciálneho konania a nevyhnutnosť výkladového stanoviska k súladu § 172 Trestného zákona s čl. 49 ods. 3 charty v spojení s čl. 4 rámcového rozhodnutia, súčasne však konštatoval, že vnútroštátne predpisy bránia dokončeniu prejudiciálneho konania.

23. Okresný súd vzal návrh späť 20. mája 2019 (pondelok), pričom sťažovateľovi neumožnil vyjadriť sa k tomuto postupu. Okresný súd neumožnil sťažovateľovi reagovať ani na vyjadrenie prokurátorky zo 16. mája 2019 (štvrtok), v ktorom uviedla, že v prípade prejudiciálneho konania hrozí zmarenie účelu trestného konania, resp. jeho obchádzanie, bolo by nevyhnutné prepustiť sťažovateľa z väzby. Prejudiciálne konanie považovala za zbytočné a v rozpore so zásadou prednostného vybavovania väzobných vecí (§ 2 ods. 6 Trestného poriadku). Uvedená argumentácia je z pohľadu práva Európskej únie a judikatúry súdneho dvora nesprávna.

24. Sťažovateľ poukázal aj na slovný prednes predsedníčky senátu na hlavnom pojednávaní 27. mája 2019, z ktorého vyplynula podobná argumentácia. Predsedníčka senátu pripustila, že ide o zaujímavú otázku, pričom za daný trestný čin hrozí „*drakonická sadzba*“. Poukázala na to, že harmonizácia práva Európskej únie v oblasti trestného práva nie je ukončená. Zdôraznila, že nemožno čakať možno niekoľko rokov na nejasný výsledok prejudiciálneho konania, preto uprednostnila pokračovanie v konaní a meritórne rozhodnutie.

25. Krajský súd ako odvolací súd dospel k záveru, že zákonodarcom určená trestná sadzba sa nemôže posudzovať v prejudiciálnom konaní, keďže rámcové rozhodnutie upravuje len minimálne požiadavky na dostatočnú prísnosť trestov za obchodovanie s drogami, pričom určenie konkrétnej trestnej sadzby je len otázkou vnútroštátneho práva. Určenie spodnej a hornej hranice trestnej sadzby je podľa krajského súdu výlučne otázkou vnútroštátneho práva, pretože požiadavka primeranosti trestu obsiahnutá v práve Európskej únie nezasahuje do práva členských štátov určiť kritériá tejto primeranosti. Posudzovanie toho, či trestná sadzba je neprimerane prísna, nepredstavuje aplikáciu práva Európskej únie, pri ktorom by bol potrebný výklad súdneho dvora.

26. Sťažovateľ s uvedenou argumentáciou krajského súdu nesúhlasí, pričom poukazuje na prípad C-655/21, v ktorom sa súdny dvor zaoberal otázkou primeranosti vnútroštátnej sankcie (v podobe minimálneho trestu odňatia slobody hroziaceho za neoprávnené používanie ochrannej známky), pričom vyslovil nesúlad hroziaceho trestu v minimálnom rozsahu 5 rokov s čl. 49 ods. 3 charty. Z tohto pohľadu je odôvodnenie späťvzatia návrhu nesprávne a je v rozpore s rozhodovacou praxou súdneho dvora.

27. Nemožnosť čakať vo väzobnej veci na výsledok prejudiciálneho konania je taktiež nesprávnym argumentom, ktorý porušuje právo na spravodlivý proces. Vnútroštátne procesné predpisy totiž nesmú sťažovať alebo znemožňovať prístup vnútroštátnych súdov k výkladovému stanovisku súdneho dvora. A navyše doba trvania prejudiciálneho konania aj podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva nespôsobuje omeškanie v konaní a nemôže byť použitá ako argument pre prieťahy v konaní, čo sťažovateľ v konaní uvádzal.

28. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení osobitne nevysporiadal s dôvodmi späťvzatia návrhu, len všeobecne odkázal na odôvodnenie krajského súdu, ktoré považoval za správne. Späťvzatím návrhu však došlo k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 2 charty, keďže dané konanie malo význam pre sťažovateľovu vec a späťvzatie nebolo riadne odôvodnené.

II.2. Námietky týkajúce sa nepredvídateľnosti určovania rozsahu trestného činu a rôznej trestnosti podľa krajov:

29. Sťažovateľ v tomto smere poukazuje na to, že podľa rozsudku súdneho dvora vo veci C-634/18 rozumná predvídateľnosť určenia rozsahu drogového trestného činu nevyhnutne zahŕňa kritérium rovnosti pred zákonom, zákazu diskriminácie a primeranosti trestu. Uvedenej požiadavke nezodpovedá to, ak občan podliehajúci tej istej právnej norme s rovnakou mierou predvídateľnosti v analogickej skutkovej situácii očakáva iné právne posúdenie (kvalifikáciu) jeho skutku. Uvedenej požiadavke nezodpovedá prístup, podľa ktorého za to isté konanie v Bratislavskom kraji je potrebné ukladať vyššie tresty ako napr. v Trnavskom kraji. Sťažovateľ v napadnutom konaní argumentoval, že ak by sa aj nepravdivo priznal k závažnejšej forme konania, teda k distribúcii omamnej látky, avšak v inom ako Bratislavskom kraji, tak dosiahne miernejšie potrestanie (v sadzbe 15 – 20

rokov), keď za miernejšiu formu prejavu kriminálnej energie (prechovávanie omamnej látky) v Bratislavskom kraji čelí vyššej sankcii (20 – 25 rokov alebo doživotie).

30. Sťažovateľ argumentuje, že drogové trestné činy sú dištančné, teda prechovávanie či predaj v jednom kraji má nevyhnutne dopad aj na iné kraje. Uvedené potom predstavuje predpoklad na rovnaké vyčísľovanie hodnoty omamnej látky pre celé územie Slovenskej republiky. V tomto smere neobstojí odôvodnenie napadnutého uznesenia, keď najvyšší súd uvádza, že hodnota omamnej látky, a teda rozsah trestného činu môžu byť na rôznych miestach odlišné, keďže cena omamnej látky sa odvíja od viacerých kritérií (napr. dostupnosť, kúpyschopnosť), keďže rôzna trestnosť rovnakého konania v jednotlivých krajoch nie je predvídateľná. Konajúce súdy neuviedli ani jedno kritérium, z ktorého by predvídateľne vyplývalo, že omamná látka má inú cenu v Bratislavskom kraji ako v Trnavskom kraji aj vzhľadom na to, že tieto kraje nie sú predelené ani administratívnou a ani prírodnou hranicou.

31. Pokiaľ sú drogové trestné činy dištančné, tak distribúcia, ale aj prechovávanie omamných látok zasahuje všetky kraje určitej krajiny, preto nie je v súlade s princípom rovnosti pred zákonom, zákazom diskriminácie a požiadavkou na primerané tresty, ak dochádza k rôznemu vyčísleniu hodnoty omamnej látky v jednotlivých krajoch, a to na základe nejasných a neoveriteľných kritérií.

32. Pri akceptácii názoru najvyššieho súdu (druhý odsek na s. 21) by mohlo dôjsť aj k situáciám, keď to isté konanie by mohlo byť penalizované v odlišnej trestnej sadzbe v jednotlivých okresoch daného kraja, keďže zber dát takéto odlišenie umožňuje.

33. Podľa sťažovateľa v dôsledku aplikácie „*vopred nepredvídateľných, nejasných a spätne nepreskúmateľných pravidiel*“ na určenie rozsahu drogového trestného činu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, princípu rovnosti pred zákonom a zákazu diskriminácie. Súdy boli povinné v prípade existujúcich nejasných pravidiel nevyhnutne aplikovať najnižšiu hodnotu rozsahu trestného činu pre územie Slovenskej republiky.

34. Právny zástupca sťažovateľa priložil k ústavnej sťažnosti rukou písané podanie sťažovateľa, ktoré má predstavovať „*doplňujúce písomné odôvodnenie ústavnej sťažnosti priamo Sťažovateľom*“. V predmetnom podaní sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 7 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/55/2019 zo 17. septembra 2019. Sťažovateľ sa domáha zrušenia rozsudku krajského súdu a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a náhrady trov konania (právneho zastúpenia).

35. Sťažovateľ vo svojom podaní namieta, že zo skutkovej vety v bode 1 (skutok 1) nevyplýva, že by mal neoprávnene prechovávať po akúkoľvek dobu psychotropné látky. Sťažovateľ poukazuje na to, že pokiaľ krajský súd ako odvolací súd v zistenom skutku k žiadnemu neoprávnenému prechovávaní psychotropných látok nedospel, nemohol extenzívnym výkladom práva rozširovať trestnoprávnu zodpovednosť sťažovateľa nad rámec zákona, keďže uvedené prislúcha len zákonodarcovi, poukázal pritom na závery ústavného súdu z nálezu sp. zn. III. ÚS 509/2015 týkajúce sa formulovania skutkovej vety. Sťažovateľ tvrdí, že podľa skutkovej vety v bode 1 sa sťažovateľ správal spôsobom, ktorý sa nezhoduje so všetkými znakmi skutkovej podstaty vymedzenej v § 172 ods. 1 Trestného zákona.

36. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na to, že v danej veci absentovalo odvolanie prokurátora, čo aktivovalo zákaz zmeny k horšiemu (§ 327 ods. 2 Trestného poriadku), a tiež vzhľadom na § 169 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého pri porade a rozsudku má súd posúdiť najmä to, či skutok má všetky znaky niektorého trestného činu a aká je jeho právna kvalifikácia, mal krajský súd sťažovateľa spod obžaloby pre skutok 1 oslobodiť podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Krajský súd takto nepostupoval a nekriticky si osvojil právne závery súdu prvého stupňa a preniesol ich do svojho vlastného rozsudku, čím porušil § 163 ods. 3 a § 169 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ poukazuje na to, že podľa ústavného súdu (I. ÚS 26/94) každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením základného práva na súdnu ochranu.

37. Sťažovateľ vo svojom podaní uvádza, že jeho podanie je ústavnou sťažnosťou podanou včas a je podané prostredníctvom obhajcu, ktorého splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom tvorí prílohu tejto sťažnosti. Sťažovateľ sa tiež domáha prerokovania svojej ústavnej sťažnosti mimo poradia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

38. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv a článkov dohovoru a charty napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ formuluje predovšetkým námietky týkajúce sa primeranosti trestu a nepredvídateľnosti určovania rozsahu trestného činu a rôznej trestnosti podľa krajov.

III.1. K doplňujúcemu písomnému odôvodneniu ústavnej sťažnosti:

39. Sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom k ústavnej sťažnosti priložil rukou písané podanie, ktoré v ústavnej sťažnosti označil ako „*doplňujúce písomné odôvodnenie ústavnej sťažnosti priamo Sťažovateľom*“. Z hľadiska obsahu toto podanie smeruje proti rozsudku krajského súdu zo 17. septembra 2019, pričom jeho jadrom je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 7 ods. 1 dohovoru uvedeným rozsudkom krajského súdu.

40. K ústavnej sťažnosti priložil sťažovateľ splnomocnenie, v ktorom splnomocňuje právneho zástupcu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy a zastupovanie v konaní pred ústavným súdom „*proti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pre postup a rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/98/2022.*“. Je teda zjavné, že sťažovateľ nesplnomocnil právneho zástupcu na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3To/55/2019 zo 17. septembra 2019.

41. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že obsahom rukou písaného podania je námietka nesprávneho právneho posúdenia skutku 1. Ak by aj uvedená argumentácia bola súčasťou ústavnej sťažnosti sťažovateľa (za predpokladu, že splnomocnenie by zahŕňalo aj rozsudok krajského súdu), túto časť ústavnej sťažnosti by bolo potrebné odmietnuť pre neprípustnosť z dôvodu nevyčerpania dostupných právnych prostriedkov nápravy. Špecifikované právne námietky by totiž bol oprávnený posúdiť primárne najvyšší súd ako dovolací súd v dovolacom konaní. Z napadnutého uznesenia pritom vyplýva, že sťažovateľ svoje dovolanie založil na námietke nezákonne vykonaných dôkazov

a na námietke porušenia svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom [dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku]. Námietku nesprávneho právneho posúdenia skutku I zakladajúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľ v dovolaní neuplatnil, preto je neprípustné, aby ju uplatňoval až v konaní pred ústavným súdom (m. m. napr. I. ÚS 143/2024).

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd neprihliadol na rukou písané podanie sťažovateľa, keďže relevantným a prípustným spôsobom nedoplnilo argumentáciu vymedzenú v ústavnej sťažnosti.

III.2. K ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

43. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

44. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

45. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

46. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k námietkam sťažovateľa, ktoré uplatnil následne aj v ústavnej sťažnosti, uviedol, že z § 125 a § 126 Trestného zákona vyplýva spôsob určenia výšky

škody, resp. rozsahu činu. V prerokúvanej veci bola hodnota zaistených omamných a psychotropných látok určená na základe písomného vyjadrenia (s povahou odborného vyjadrenia) národnej protidrogovej jednotky národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, a to na základe zisteného miesta a času neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky sťažovateľom. Na hlavnom pojednávaní bola vypočítaná spracovateľka vyjadrenia a k spôsobu získavania dát aj riaditeľ predmetnej expozitúry národnej kriminálnej agentúry. Z týchto podkladov je zrejmé, ako bol uskutočnený výpočet hodnoty zaistených omamných a psychotropných látok. Spôsob určovania hodnoty zaistených omamných a psychotropných látok je aplikovaný dlhodobo, keďže orgán poskytujúci odborné vyjadrenie disponuje potrebnými dátami týkajúcimi sa cien omamných a psychotropných látok na „čiernom trhu“, keďže ich kúpa a predaj sú v zásade neoprávnené. Okresný súd a krajský súd zhodne poukázali na to, že uvedený spôsob určenia hodnoty posudzoval aj ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 228/2012, ktorý okrem iných uviedol, že ide o tovar, ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu a v záujme jednotného prístupu k všetkým páchatelom v neurčitom množstve prípadov sa vychádza z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek. Následne súdna prax ustálila (R 120/2014), že rozsah činu pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona nie je závislý od postavenia páchatel'a ako výrobcu, predajcu alebo od jeho zaradenia v reťazci predaja omamnej látky alebo psychotropnej látky a kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote omamnej látky alebo psychotropnej látky pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom). V tomto zmysle nemožno zohľadniť nižšiu cenu pri prvotnom zadovážení drogy od jej výrobcu sprostredkovateľským medzičlánkom oproti jej nárastu až po cenové maximum pri finálnej dodávke konzumentovi. Takto určený rozsah činu sa vzťahuje na všetky formy aktívnej a pasívnej manipulácie s omamnou alebo psychotropnou látkou vymedzené v § 172 ods. 1 Trestného zákona.

47. K námietke možnej rozdielnej právnej kvalifikácie v závislosti od toho, v ktorom kraji Slovenskej republiky je droga prechovávaná, najvyšší súd uviedol, že špecifikovaný policajný útvar získava a spracúva údaje o cene omamných a psychotropných látok od zamestnancov regionálnych štruktúr, a to za určité územie a časové obdobie. Takto určená hodnota zodpovedá samotnej podstate základného kritéria určenia výšky škody, resp. rozsahu činu, keď podľa § 126 ods. 1 Trestného zákona je týmto základným ukazovateľom cena, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Ide teda o posúdenie ceny omamnej či psychotropnej látky v danom čase a mieste činu. Môže byť pritom rozdielna aj z pohľadu posudzovania času spáchania skutku (hoci skutok bol spáchaný na tom istom mieste) a aj z pohľadu posudzovania miesta spáchania skutku (hoci skutok bol spáchaný v tom istom čase), keďže na cenu omamnej a psychotropnej látky môžu vplývať rôzne činitele (napr. kúpyschopnosť, dostupnosť a pod.). Uvedené posudzovanie však nemá vplyv na jednotný prístup k všetkým páchatelom, keďže v rovnakom čase a rovnakom mieste musí byť hodnota omamnej či psychotropnej látky z pohľadu akéhokoľvek páchatel'a vždy rovnaká. Z tohto hľadiska je teda zachovaná pre každého rovnosť pred zákonom. Na tomto základe najvyšší súd nezistil také okolnosti, ktoré by ho viedli k návrhu na iniciovanie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom, resp. návrhu na konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom.

48. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľ'a, že späťvzatím návrhu na prejudiciálne konanie okresným súdom bolo porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom. Všeobecný súd môže podať návrh na prejudiciálne konanie súdnemu dvoru a rovnako môže tento návrh vziať

aj späť. Zo súdneho spisu sú zrejmé dôvody, pre ktoré okresný súd vzal späť návrh, pričom krajský súd vo svojom rozsudku na s. 18 až 21 podrobne uviedol dôvody, pre ktoré bol taký návrh pôvodne podaný okresným súdom neopodstatnený a prečo nezistil dôvody na prerušenie trestného stíhania a ani na podanie návrhu na konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom. Najvyšší súd sa s uvedenými dôvodmi stotožnil a v plnej miere na ne odkázal.

49. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom. Preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a sťažovateľovi objasnil, prečo tieto námietky nenapĺňajú žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov. Právne názory najvyššieho súdu v týchto smeroch ústavný súd nepovažuje ani za arbitrárne a ani za zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

50. Interpretáciou § 125 a § 126 Trestného zákona najvyšší súd poskytol sťažovateľovi odpoveď na jeho námietku týkajúcu sa určenia rozsahu činu, a to aj s odkazom na skoršie rozhodnutie ústavného súdu. V citovanom uznesení sp. zn. II. ÚS 228/2012 ústavný súd tiež uviedol, že «z dôvodu zachovania identického a transparentného prístupu k všetkým páchatelom tohto skutku (§ 172 Trestného zákona) v neurčitom množstve obdobných prípadov je logické pre účely dokazovania a objektivizovania jeho výsledkov vychádzať z výdatnosti zaistenej drogy, na základe čoho sa potom, samozrejme vzhľadom na druh zaistenej drogy, určí obvyklé množstvo vo forme, v ktorej je tá-ktorá určitá droga distribuovaná konečným spotrebiteľom na čiernom trhu (napr. skladačky, injekčná forma a pod.), a napokon sa určí aj cena, za ktorú sa predmetná droga v danej forme a v určitej oblasti najčastejšie (v priemere, resp. „odhadom“, pozn.) predáva na čiernom trhu.». Uvedené úvahy majú svoju relevanciu aj v prerokúvanom prípade. Námietka sťažovateľa, že špecifikovaný trestný čin je dištančný, t. j. neoprávnené prechovávanie drogy v jednom kraji má dopad na všetky kraje v rámci Slovenskej republiky, preto sa má rozsah činu určovať jednotne pre celé Slovensko (určením najnižšej hodnoty), je skôr teoretická, resp. filozofická, keď opomína konkrétny, bezprostredný a priamy dosah prechovávania drogy na určitom mieste a jeho prípadnú následnú distribúciu a predaj konkrétnym konzumentom na určitom viac či menej lokalizovanom mieste za konkrétnu a špecifikovanú obvyklú cenu. Napokon aj páchatelia drogových trestných činov nepochybne vnímajú špecifikované regionálne aspekty pri páchaní tejto trestnej činnosti napr. v tom, že dopyt po konkrétnej droge je závislý napr. aj od kúpyschopnosti, ktorá je v rámci Slovenskej republiky v značnej miere regionálne podmienenou premennou. Určovanie rozsahu trestného činu podľa uvedených kritérií zodpovedá zmyslu a účelu § 125 a § 126 Trestného zákona, pričom ide o predvídateľný spôsob určenia rozsahu trestného činu, ktorý dopadá rovnako na páchatelov týchto trestných činov v porovnateľných situáciách, nejde teda o diskriminačný a ani arbitrárny (svojvoľný) postup.

51. Najvyšší súd sa tiež osobitne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa späťvzatia návrhu na prejudiciálne konanie pred súdnym dvorom, prípadne aj nepodania návrhu na konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, a to predovšetkým odkazom na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, resp. rozsudku okresného súdu. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, krajský súd odôvodnil späťvzatie návrhu odlišne ako okresný súd (potreba prejednať väzobnú vec

prednostne a urýchlene), keď dospel k záveru, že zákonodarcom určenú trestnú sadzbu nemožno posudzovať v prejudiciálnom konaní. Rámcové rozhodnutie totiž upravuje len minimálne požiadavky na dostatočnú prísnosť trestov za obchodovanie s drogami, určenie konkrétnej trestnej sadzby je len otázkou vnútroštátneho práva. Aj v tomto smere je relevantné, že najvyšší súd sa zaoberal námietkou sťažovateľa a poskytol mu odôvodnenú odpoveď (odkazom na odôvodnenie krajského súdu). Uvedený právny názor je logický, racionálny a predstavuje jeden z možných a ústavne akceptovateľných riešení uvedenej otázky. Prejudiciálna otázka predstavuje nástroj spolupráce (dialógu) medzi vnútroštátnymi súdmi a súdnym dvorom, ktorý je jediný oprávnený autoritatívne vykladať obsah práva Európskej únie. Vnútroštátne súdy sa môžu na súdny dvor obrátiť s otázkou vo veci výkladu či platnosti ustanovení práva Európskej únie, ak je pre riešenie veci relevantná. V prípade, ak vyvstane taká otázka v rámci konania vedeného vnútroštátnym súdom poslednej inštancie, ktorého rozhodnutie nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami vnútroštátneho práva, má takýto súd povinnosť obrátiť sa na súdny dvor.

52. Ak príležitosť začať súdny dialóg so súdnym dvorom v otázke potenciálneho výkladového problému je zverená do rúk sudcovi všeobecného súdu, mal byť mať rovnakú príležitosť v naštartovanej debate o výklade úijného práva či hraníc jeho aplikácie aj pokračovať. Ak vystala pred vnútroštátnym súdom (hoci aj na podnet účastníka konania) otázka pokračovania v už začatom konaní pred súdnym dvorom, opäť je rozhodovanie o možnom späťvzátí návrhu na začatie prejudiciálneho konania činnosťou súdu. Tomu predchádza myšlienkový proces tvorby právneho názoru, ktorý je následne premietnutý v presvedčení sudcu o tom, že je nutné späťvzatie návrhu predložiť alebo, naopak, že s prihliadnutím na osobitosti prejednávanej veci je potrebné, aby konanie o prejudiciálnom návrhu ďalej trvalo. Ústavný súd zdôrazňuje, že musí ísť o presvedčenie súdu, resp. sudcu, a nie účastníka konania. Procesné rozhodnutie všeobecného súdu o návrhoch procesných strán spojených so začatím či s trvaním prejudiciálneho konania nesmie byť prejavom svojvôle a musí byť ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené (m. m. I. ÚS 555/2023, ZNaU 9/2023).

53. V aktuálne prerokúvanej veci konajúce súdy (najvyšší súd v spojení s krajským súdom) dospeli k záveru, že konkrétne určenie trestnej sadzby je v kompetencii členského štátu a v tomto zmysle nejde o aplikáciu práva Európskej únie. Ústavný súd neidentifikoval taký ústavne relevantný dôvod, ktorý by odôvodňoval zásah do tohto právneho názoru a jeho nahradenie vlastným právnym názorom. Ústavný súd totiž neskúma vhodnosť alebo účelnosť konkrétneho právneho názoru všeobecného súdu, ale jeho ústavnú udržateľnosť. V tomto smere špecifikovaný právny názor neprekročil rozsah ústavnej akceptovateľnosti, keď vychádza aj z textu rámcového rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že stanovuje minimálne trestné sadzby za drogové trestné činy (porovnaj znenie v čl. 4 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia).

54. Z pohľadu konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je relevantné, že sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť týkajúcu sa uloženého trestu a jeho primeranosti odôvodnil len *in abstracto* analýzou právnej úpravy, jej komparáciou s trestnými činmi vraždy a úkladnej vraždy, a nie aj argumentáciou, ktorou by *in concreto* preukazoval, že sťažovateľovi uložený trest je zjavne neprimeraný ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, resp. že v tom čase účinná právna úprava nijak neumožňovala uloženie primeraného trestu. V tomto ohľade možno vidieť zásadný rozdiel oproti veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 412/2020, v ktorej formuloval odlišné (doplňujúce) stanovisko sudca ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ poukazuje. Ústavný súd akcentuje, že poukazovanie

na odlišné stanovisko sudcu ústavného súdu môže byť síce predmetom argumentačnej línie sťažovateľa, nezodpovedá však väčšinovému názoru ústavného súdu prijatému v jeho rozhodnutí, a preto je vo vzťahu k posúdeniu veci samej irelevantné.

55. Neobstojí ani odkaz na postup prokurátorky, ktorá tvrdeným nesprávnym právnym názorom týkajúcim sa uplatňovania asperačnej zásady a zvyšovania hornej hranice trestnej sadzby zmarila dosiahnutie nižšieho trestu v tzv. dohadovacom konaní (dohoda o vine a treste). Ustanovenia upravujúce konanie o dohode o vine a treste sú koncipované tak, že trestný súd môže vstúpiť do hodnotenia obsahu dohody o vine a treste a má právo dohodu odmietnuť alebo vrátiť dohodu o vine a treste stranám s tým, aby strany dojednali dohodu s iným obsahom, a preto ani prvotný právny názor prokurátorky k možnej dohode o vine a treste neznamená, že by týmto postupom sťažovateľ nemohol dosiahnuť nižší (z jeho pohľadu primeranejší) trest. Námietať sťažovateľ, že od účinnosti príslušnej právnej úpravy súd nikdy neodmietol dohodu o vine a treste pre neprimerane vysoký trest, je v sťažovateľovej veci len teoretická a hypotetická.

56. Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 2 charty v spojení s čl. 20, čl. 21 a čl. 49 ods. 3 charty neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

57. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

58. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu